

Ето я най-сетнѣ неговата мила другарчица, пѣстра кокошчица, тича, та едва крака я държатъ... Съ водица го напоила, отъ бобчето го избавила... Поскарала му се малко и за лакомията му, но кждѣ се е бавила нищо не му казала...

— Куткудукъ! Куткудукъ!

Не се задавай вече

Мой юнакъ!

Радостно изкуткудякала кокошчицата.

— Кукуригу! Кукуригу!

Клъвни бобче, прѣглътни го!

Кукуригу! Прѣглътни го!

Изкукуригалъ пѣтельтъ, плесналъ съ крилѣ и се затичалъ изъ двора къмъ другитѣ кокошчици...

Дѣдо Здравецъ.

